

V. MAHANĚNKO

HLEDÁNÍ
ULDANŮ

GALAKTOGON II.

FANTOM
2021 *PRINT*

Originally published in English under the title Insearch of the Uldans by
Magic Dome Books, 2019. All Right Reserved
Copyright © V Mahanenko 2019
Cover Art © V. Manyukhin 2019
English Translation © Boris Smirnov 2019
Czech Translation © Martin Kapalka

ISBN 978-80-7594-085-8

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

„Co na to říct?“ povzdychl si majitel Galaktogonu. „Vedeš osm nula.“

Odstoupil od velké obrazovky, která zobrazovala pokoj se dvěma kapslemi a třemi těly ležícími na podlaze. Vtom se dveře do pokoje rozlétly a dovnitř vběhl záchranářský tým, aby zachránil oběti.

„Jak to děláš? Já tomu prostě nerozumím...“

„Tak já ti to tedy zopakuji posté: člověka můžeš zatlačit do kouta a hnát ho až k jeho limitům, ale přesto pořád zůstane člověkem,“ odpověděl prezident a se spokojeným výrazem si zamnul ruce. „Kdy to konečně pochopíš?“

„Nikdy. Máš jen štěstí při výběru lidí.“

„Ale tuto dvojici jsi stejně jako těch sedm předchozích vybral ty. Taky jsi vymyslel scénář, zpracoval příběh a dal to celé dohromady. Osm z osmi... Nezdá se ti, že problém není v lidech, ale ve tvé filosofii?“

Magnát neodpověděl, místo toho kývl k obrazovce a promluvil k tmavému rohu místnosti: „A co ti tři? Jak jsou na tom?“

„Subjekt Eunice žije. Střely nezasáhly životně důležité orgány,“ ozvala se odpověď neviditelného pomocníka. „Je v šoku. Postup událostí týkajících se subjektu Eunice se odehrál podle plánu. Subjekt Alexis žije, ale nachází se v kritickém stavu. Střely vystřelené Konstantinem před útokem nezasáhly životně...“

„Před nebo po útoku – jaký je v tom rozdíl?“ přerušil prezident hlášení. „Bude žít, nebo ne?“

„Jeho stav vyžaduje transplantaci srdce, ale přežije. Poslední kulka prorazila levou srdeční komoru. Kyslík mu momentálně dodává záchranářská kapsle.“

„Není třeba zacházet do zbytečných detailů,“ přerušil ho znovu prezident. „Co je potřeba pro operaci?“

„Svolení a peníze. Podle předběžných propočtů by mělo stačit třicet milionů. Subjektu Alexisovi je třeba transplantovat srdce a připravit protézy pro paži a nohu.“

„Budeme předpokládat, že zvítězil,“ pronesl majitel Galaktogonu nespokojeně. „Peníze budou připraveny na účtu. Udělejte vše, abyste ho udrželi naživu... Už tak máme spoustu obětí.“

Jeden z doktorů zvedl prsty k uchu, přijal hovor, kývl a Alexise Panzera obklopily dva záchranářské týmy.

„Co ten zabiják?“

„Utrpěl fatální zranění. Podlehl jim.“

„A to je čtvrtý.“ Prezident se culil, jako by se celou situací bavil. „Čtyři účastníci tvé hry jsou po smrti.“

„Naší hry!“

„Ne, Sergeji, tvé. Psychologovu zprávu jsi četl: Alexis a Eunice se ponořili příliš hluboko do virtuální reality. Byli nad míru lehkomyšlní. Když jsi jim spálil všechny mosty, neměli co ztratit. Rozhodli se – nebo spíš on, ale na tom už nesejde – že se stanou hrdiny. To se stává. Přijmi to.“

„Uznávám, že jsem vybral špatný subjekt. Pouto mezi těmi dvěma bylo příliš slabé. Nebylo dostatečně vyvinuté na to, aby se starali jeden o druhého. Sám jsi viděl, že mu bylo jedno, co se té ženě stane. Myslel jen na to, že souboj prohraje a vymýšlel způsob, jak střelce zabít. Potřebujeme něco silnějšího, něco, co člověka přinutí poddat se základním instinktům.“

„Chceš hrát znovu?“

„Proč ne? Nemáme snad další subjekty? Do projektu jsou zapojeny tři stovky lidí. Nechci tě jen dohonit, Maxwelli, chci tě porazit!“ Majitel Galaktogonu se otočil zpět k tmavému rohu místnosti. „Vytvořte a zahajte scénář, pomocí kterého z projektu odstříhnete tento pár. Bez zbytečných cavyků. Už nás nezajímají.“

„A co nás zajímá?“ prezident zvedl obočí.

„Navrhuji, abychom se zamysleli nad možnostmi. Jak by se například rozhodla matka, která by si musela zvolit mezi potomky? Kdyby musela volit, které zemře a které bude žít? Pokud si dobře vzpomínám, na takový scénář máme k dispozici hned několik vhodných subjektů. Já sázím na to, že si zvolí prvorozené. Analytici mi tvrdí, že prvorození jsou milovanější.“

„Ty lidem vůbec nerozumíš,“ zavrtěl prezident hlavou. „Ale souhlasím. Všiml jsem si, že máš lahev *Maison Garlonde* ročník 2045. Klidně se s ní rozluč, protože milující matka by... Ale víš co, ještě zvažme další možnosti. Materský instinkt se příliš blíží základním instinktům a taková sázka mi připadá nudná a jednoduchá.“

„Jak chceš. Stejně jsi s výběrem na řadě ty.“

1. KAPITOLA

Pokud vás někdy zabili (myslím v reálu), máte mou nejpříjemnější soustrast. Není na tom vůbec nic příjemného. Celou dobu je to bolestivé, stresující a děsivé. Tudíž vám doporučuju, tedy pokud nejste masochisti, vyhýbat se psychopatům a sériovým vrahům. Jinak vám radím, abyste zatli zuby, vydrželi to a doufali, že pokud po smrti přijdete do ráje, bude vypadat jako ten, ve kterém teď jsem.

Slunce v mém osobním ráji je vždy přímo uprostřed oblohy, ale není třeba se bát spálenin ani úžehu. Pohodlí tu představuje alfu i omegu. Blaženě jsem mrkal na zářící žlutý disk horkého světla a užíval si osvěžující mořský vánek. Teplé smaragdové vlnky mi objímaly chodidla a lechtaly mě na nich jako hravá dívka. Sladké trylkování exotických ptáků se mísilo v pokojnou hudbu s lehkým příbojem. Celé okolí vylučovalo jakékoli potencionální problémy a přivádělo mě k nirváně. Právě na tu jsem se soustředil a nechal mysl odpočívat v naprostém klidu. Přesně za deset sekund se proberu a připomenu si, že je to jen digitálně vytvořená iluze promítaná kapslí diagnostického střediska. Za deset sekund – ani o sekundu později. Musím si vzpomenout, kdo jsem a proč jsem tady.

Jmenuji se Alexis Panzer. Jsem profesionální hráč specializující se na Galaktogon. Momentálně se nacházím v terapeutickém virtuálním prostředí vytvořeném lékařskou kapslí. Svět okolo mě je uměle vytvořený a naprogramovaný k tomu, aby zmátl mou mysl. Musím se cítit naplněný a zdravý. Jedině tak, aspoň podle doktorů, se můžu po operacích plně uzdravit.

Uplynuly už tři dny od chvíle, kdy jsem nabral vědomí a objevil se na pláži. Stavil se u mě na návštěvu ošetřující lékař a zkontroloval mé mentální zotavení a fyzický stav. Právě po fyzické

stránce jsem na tom prý bídně. Bitva se závěrečným bossem Konstantinem mě doslova stála ruku a nohu. Kromě protéz jsem potřeboval transplantaci srdce a tři syntetické záplaty plic. Zatím mi nesdělili žádnou prognózu a na všechny otázky jsem dostal stejnou odpověď: „Váš zdravotní stav je uspokojivý.“

Ale nejvíc mě bolí nevědomost. Netuším, jak můj souboj s Konstantinem dopadl a neustále se ptám sám sebe: co dělám v kapsli? Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? Co se stalo s Eunice a s naším dítětem? Všechny pokusy něco se dozvědět skončily fiaskem. Lékař totiž neustále tvrdil, že nic neví a nabádal mě, ať se snažím nemluvit. Tak jsem poslušně mlčel a čekal. Nejdůležitější je žít. Na nic dalšího nemám sílu.

Promnul jsem si oči, které mě z dlouhého zírání do slunce začaly bolet, a utřel si slzy. Mírné nepohodlí mi bylo příjemné, protože aspoň na chvíli zahnilo úzkostlivé myšlenky. Vtom jsem zaslechl křupání písku. Jako by někdo kráčel po pláži. Ale není se čeho bát, tento zvuk znám. Právě tak za mnou přicházel doktor – objevoval se pozvolna, asi aby mě náhlým zhmotněním nevystrašil. Zaradoval jsem se, že budu mít společnost, a tak jsem ho vřele pozdravil, aniž bych otevřel oči:

„Guten Tag Herr Doktor! Buenos dias! Buon giorno! Doufám, že se pacientu Panzerovi podařilo udržet si zdravého ducha!“

„Snad jedině s kolečkem navíc,“ odpověděl neznámý hlas. „Ale nejsem v medicíně dostatečně erudovaný na to, abych si tím byl jistý.“

Otevřel jsem oči a přes tmavé skvrny poletující před zornicemi se podíval na cizince. Ze svého posedu jsem z celé osoby viděl jen drahé kožené boty.

„Dobré odpoledne, Alexisi. Je hrozně nepohodlné s vámi mluvit, když jste v této poloze. Mohl byste prosím vstát?“

Zatímco jsem potichu vstával, mozek sápadící se po informacích pracoval na plné obrátky. Doktor vždy přicházel oblečený neformálně – sandály, plátěné kalhoty a barevná košile

s obrázky různých pilulek. Připomínal doktora Maria. Nejspíš se mi tím snažil vyjít vstříc. Tenhle návštěvník však přišel v exkluzivním oblečení: přísný oblek, kožená aktovka a značkové doplňky. Buď je to zástupce právního oddělení korporace (ten typ lidí, kteří v obleku i spí), nebo mladý detektiv, který na mě chce zapůsobit. Intuice na mě křičela, že pravděpodobnější je ta druhá možnost, ale zkušenosti trvaly na tom, že ten muž má jistou moc. Jeho charismatické chování nepůsobilo tak, že by na mě chtěl dělat dojem.

„Děkuji. Posad'te se.“

Přímo na písku vedle nás se objevil kancelářský stolek a dvě židle. Muž si sundal sluneční brýle, otevřel aktovku, rozepnul si sako a posadil se. Já v tichosti zapadl do druhé židle a on mezitím vytáhl několik papírů, které na stole poskládal do úhledného komínku.

„Jmenuji se Reynard Liška. Má pozice a odpovědnost v tuto chvíli nehrají roli. Nejdůležitější je, že jsem vám přišel pomoci vyřešit složitou situaci, ve které se nacházíte,“ začal muž a s očekáváním na mě pohlédl.

„Můžete mi vysvětlit, co za situaci to má být?“ zeptal jsem se. „Ze zdravotních důvodů jsem momentálně poněkud vytržený z reality.“

„Chápu. Pátrání policie nasvědčuje tomu, že jste se záměrně přestěhoval do obydlí se speciálním bezpečnostním a hackovacím vybavením. Majitele daného domu už obvinili z nelegálního používání specializovaného vybavení. Napíchl jste sledovací systém, oklamal jednoho ze soutěžících a zabil ho. Jakmile jste si byl jistý, že je Konstantin po smrti, pokusil jste se zbavit i Eunice s dítětem, protože jste dospěl k názoru, že jsou pro vás přítěží. Poté jste zfalšoval důkazy a sám se zranil, abyste mohl vše hodit na Konstantina. Tak v tuto chvíli zní oficiální rekonstrukce zločinu. Máte k tomu co říct?“

„Zbláznil jste se?!“ Z té šílenosti, kterou jsem právě vyslechl, jsem vyskočil na nohy. „Tak se to vůbec nestalo! To on

nám vyhrožoval s pistolí v ruce! On střelil Eunice do rukou a nohou! Vyhrožoval, že z ní udělá lidský inkubátor, aby se dítě narodilo v pořádku! Udělal jsem, co jsem musel, protože jsem se bál o naše životy!“

„Posad'te se prosím! Doktor nechce, abyste se zbytečně rozrušoval. Já vám rozumím. Souhlasím, že oficiální teorie má jisté trhliny. Právě proto jsem tady. Předložte mi svou verzi. Podle oficiálních informací měl být Konstantin během zločinu v komatu pod dohledem doktorů. Místo toho ho našli mrtvého u vás v domě. Kamery na ulici ho zachytily, jak k vám míří dobrovolně a v plném vědomí. Je to tak?“

„Je,“ souhlasil jsem, znovu se posadil a dutým hlasem se zeptal: „Jsou Eunice s dítětem naživu?“

Logická část mého mozku rychle převzala otěže od emocí a vytáhla z Reynardových slov důležité spojení: *pokusil jste se zbavit i Eunice*. To se totiž dá vyložit několika způsoby.

„Žijí, ale leží na jednotce intenzivní péče. Ztratila dost krve a život dítěte je ohrožen. Doktoři dělají vše, co je v jejich silách, Euničin život je nicméně už mimo nebezpečí.“ Jak to řekl, spadl mi velký kámen ze srdce. „Udržuji ji v umělém spánku a nemá povolené návštěvy. Tudiž jste právě vy jediným očitým svědkem. Vraťme se prosím k důvodu mé návštěvy. Poslouchám.“

Snažil jsem se nevynechat jediný detail a vylíčil Reynardovi vše od okamžiku, kdy jsme se odpojili z kapslí – jak Konstantin vypadal, jeho výhrůžky, střelbu, mou touhu zachránit dítě a hod závažím. Neměl jsem co skrývat, protože jsem občan dodržující zákony. Kromě toho věřím, že experti dojdou ke správným závěrům. Zamyslel jsem se a přidal jeden důležitý detail:

„Zablokoval můj systém chytré domácnosti, ale nemohl vědět, že zabíral jen polovinu výpočetních zdrojů. Druhou polovinu ovládala Eunice. Třeba její systém nahrál video. Tady je přístupový klíč k systému. Podívejte se na to.“

Reynard přikývl a zmizel. Chvíli po něm zmizel i stůl a jeho židle. Opět jsem uprostřed pláže osaměl. Dotkl jsem se područky, abych se přesvědčil, že Reynard Liška nebyl jen výplodem mé představivosti. Částečně jsem se uklidnil, protože má rodina byla naživu – všechno ostatní bylo podružné.

Čas se znovu změnil v pomalu tekoucí melasu. Uběhla hodina, pak druhá a třetí, ale nikdo se stáhnutím obvinění nespěchal. Nakonec jsem vstal a s téměř olympským klidem se vrátil k původní aktivitě – plaval jsem kolečka ve vlnách.

Musel jsem čekat téměř celý den, než jsem konečně obdržel nové zprávy. Snažil jsem se předvídat, kde se Reynard objeví, ale on mě opět překvapil, když se zhmotnil přímo vedle mě.

„Dobré odpoledne, Alexisi. Jménem korporace a policejních složek vám děkuji za součinnost. Incident už je plně rekonstruován. Opravdu existuje video a všechna obvinění proti vám jsou stažena.“

„Děkuji,“ přikývl jsem s úlevou.

„Dospělo se k jistým rozhodnutím a mně dali za úkol, abych vás s nimi seznámil. Posad'te se prosím, tento rozhovor bude dlouhý a pravděpodobně náročný.“

Vrátil se známý stůl s židlí a tím i plážová pracovna. Posadil jsem se do své židle, která za celou dobu nezmizela. Během uplynulého dne se z ní stala má „meditační sesle“.

„Přejdeme rovnou k věci. S ohledem na okolnosti se dospělo k rozhodnutí předčasně ukončit scénář, kterého jste se účastnil. K tomuto kroku se přistoupilo na základě bodu třináct ve smlouvě, kterou jste podepsal. Konkrétně jde o bod týkající se zásahu vyšší moci. Můžete si ho připomenout, jestli chcete.“ Reynard mi podal podepsanou smlouvu a já si přečetl klasicou právníčkou klauzuli.

„Asi souhlasíte, že jde o jediné rozumné řešení. Všechny účastníky projektu jsme o ukončení už informovali a...“

„Jaké účastníky?“ skočil jsem mu do řeči. „Eunice už se probírala?“

„Ještě ne. Konstantin zabil jen šest z vás,“ odpověděl Reynard. „Vaše přítelkyně, o jejíž ochranu jste nás žádal, je naživu. Konstantin blufoval, když tvrdil, že je ona a celá její rodina mrtvá.“

Alonso s Lucille žijí! Dokonce jsem radostně zvedl pěst do vzduchu. Celou dobu jsem se tu trápil, protože jsem je nedokázal zachránit a teď se ukázalo, že zbytečně. Jsou naživu!

„Dovolte mi pokračovat. Mí... zaměstnavatelé... mi dali pokyn, abych zničil výherní planetu a vše, co je s tímto scénářem jakkoli spojeno, aby kvůli lidské chamtivosti netrpěli další lidé. Přesto by nebylo fér nechat vás bez odměny, protože jste přišel o šanci zvítězit tak blízko cíle. Jako kompenzaci za ušlý zisk z důvodů mimo vaši kontrolu vám bylo dovoleno ponechat si všechny odměny, které jste během projektu obdržel.“

„Odměny?“ Takové slovo jsem vážně nečekal.

„Zníte překvapeně. Proč? Galaktogon je komerční projekt zaměřený na generování zisku. Maximálního zisku lze dosáhnout jen tehdy, pokud se respektuje vnitřní rovnováha hry. Žádný hráč nesmí mít neférovou výhodu – či nevýhodu – vůči ostatním. Všichni jsou si v mezích normy rovni. Jedinou výjimku tvoří ti, kteří v Galaktogonu utrácí peníze, ale k těm přistupujeme jako k samostatné hráčské základně, která vyžaduje vlastní rovnováhu. Vraťme se k soutěži, které jste se účastnil. Soutěžící se do hry pustili za podmínek, které se značně liší od těch, kterým musí čelit normální hráči. Proto korporace přistoupila ke zřízení systému odměn a trestů a aplikovala ho na rozhodnutí, které jste během soutěže učinil. Mohu vám pro lepší představu poskytnout několik příkladů.“

Přikývl jsem, ale nedokázal skrýt zklamání. Snažil jsem se uhasit oheň, který právě spálil veškerou mou profesní hrdost na popel. Já hlupák si myslel, že jsem si to všechno vysloužil. Pokládal jsem se za nejchytřejšího, nejlepšího a jedinečného...

Reynard mezitím vytáhl z aktovky další papíry a začal číst:

„Dobře mě poslouvejte, přečtu vám všechny odměny. První

položka: získal jste kompenzaci za splnění podmínek k zahájení hledání šeku. Konkrétně jste si nezjišťoval o hře žádné informace, nijak jste se předem nepřipravoval a rozhodoval se na základě intuice. Druhá položka: pomohl jste jinému hráči splnit si svůj dlouhodobý sen stát se pirátem. Klidně jste mohl z tréninkového sektoru odletět sám, ale vzal jste ho s sebou. Za to jste získal fregatu a prototypy motorů. Třetí položka: vyplnil jste a odeslal formální stížnost vůči hackerovi Danu Cormakovi, na jejímž základě byl odsouzen na dvaadvacet let vězení a byl mu odebrán všechny nelegálně nabytý majetek. Za to jste získal vlastní planetu. Čtvrtá položka: snažil jste se varovat ostatní soutěžící před hrozícím nebezpečím, konkrétně Lucille a Eunice. Za tohle jste získal kulolod' s posádkou. Pátá položka: souhlasil jste, že se oženíte s Eunice, čímž jste zájmy dítěte upřednostnil před vašimi vlastními. Za tohle jste získal přístup do orbitální stanice Zatrathijů. Speciální komise celou dobu posuzovala vaše činy a rozhodnutí, která shledala hodna podpory. Z důvodu ukončení projektu byla komise rozpuštěna a žádné další odměny vás nečekají. Nyní jste obyčejný hráč, ale, jak už jsem řekl, je vám dovoleno si všechny zde vyjmenované odměny ponechat. S jejich pomocí máte šanci vydělat majitelům Galaktogonu značné zisky.“

„Pokud se do Galaktogonu vrátím,“ zamumlal jsem našťavaně. Bylo čím dál složitější zůstat v klidu. Moje profesní hrdost právě utrhla tvrdý zásah. Všechno ve mně bublalo. Najednou jsem zjistil, že mi celou dobu pomáhali. V podstatě jsem hrál s hendikepem. A mocní lidé našeho světa si teď, když jsou sázky u konce, skládají šachovnici a ukládají figurky do přihrádek.

„Není pochyb, že se vrátíte. Vaše zranění vyžaduje dlouhodobou a nákladnou léčbu. Následujících šest měsíců musíte strávit v rehabilitační kapsli. Veškeré účty našťestí stojí přibližně tolik co dvě vylevelované lodě v Galaktogonu. Vaše současná finanční situace je navíc docela tristní. Jen se podívejte.“ Reynard vytáhl další list papíru. „To červené číslo je suma, kterou

k dnešnímu dni dlužíte, mínus léčení a rehabilitace za tento měsíc. Nezapomínejte, že už nemáte zodpovědnost jen sám za sebe, ale také za manželku a dítě. Prodáte-li všechnen svůj majetek, získáte prostředky maximálně na dva měsíce.“

„A vy nám nepomůžete? Vždyť jsme se v téhle situaci necítili vlastní chybou. Jsme v bryndě, protože se dva pracháči rozhodli, že se trochu pobaví! Jsou zodpovědní za náš stav a musí léčbu uhradit. Pro ně to jsou jen drobné.“

„Pane Panzere, pane Panzere...“ zavrtěl Reynard hlavou. „Dávejte si pozor na to, co říkáte. Chápu, že jste zaskočený a budu předstírat, že jsem nic neslyšel, ale myslete na to, že reprezentuji právní zájmy svých klientů. Jste inteligentní muž. Je hloupost z činů jednoho maniaka vinit kohokoli jiného. Neberte to prosím jako výhrůžku, ale zodpovědný za to, co se stalo, není nikdo jiný než vy. Dovolte mi, abych vám připomněl, že jste smlouvu podepsal dobrovolně a tím přijal všechno riziko i následky. Ale... mí klienti jsou ochotni podat vám pomocnou ruku. Rehabilitační kapsle bude připojena do Galaktogonu, což vám umožní hrát a díky tomu vydělávat peníze na zaplacení léčby. Nejdříve připojíme vás. Později, až se bude cítit lépe, dostane stejnou nabídku i Eunice.“

Dramaticky jsem si přisunul dokument a poškrábal se na nose. Léčení a rehabilitace na privátní klinice stojí fakt spoustu peněz.

„Co takhle převézt nás na obyčejnou kliniku?“ Jistě musí existovat způsob, jak zpřetrhat veškeré spojení s Galaktogonem.

„Volba je na vás.“ Reynard mě nijak nepřesvědčoval a jen vytáhl další papír. Ten lišák má snad připravené lejtstro pro každou příležitost. „Zde naleznete zprávu lékařské komise. Bez kapsle, ve které momentálně ležíte, vám zbývají dva dny života. Veřejné kliniky bohužel nejsou vybaveny těmito modely a jistě vám nemusím nic říkat o kvalitě jejich služeb.“

Měl jsem pocit, jako by z téhle situace vedla jediná cesta – vzdát se. Pravdou je, že jsem vždy mířil k privátním doktorům a do privátních klinik, když mi nebylo dobře. Veřejná zdravotní

péče je sice zdarma a na docela vysoké úrovni, ale lékařským vybavením zaostávala za privátním sektorem o dvacet let.

„Jak jste se rozhodl?“ Reynard pozvedl obočí. Nedal mi skoro žádný čas na rozmyšlenou.

„Jako bych měl na výběr... Dobrá. Souhlasím s vašimi podmínkami.“

„Tušil jsem, že to tak dopadne. Nebudu vás déle zdržovat. Ujist'uji vás, že ústní souhlas stačí k tomu, abychom vaši kapsli připojili ke Galaktogonu. Budete se tam cítit jako doma – tady je zbytečně moc horko. Přeji brzké uzdravení!“

Reynard zmizel a s ním i veškeré vybavení kanceláře, papíry a otevřená aktovka. Překvapilo mě to; dopadl jsem do písku a dlouze zaklel. O to víc jsem se cítil naštvaně a poníženě.

Jen se podívejte, jak rychle sázkaři soutěž ukončili, když se ukázalo, že se někdo blíží k cíli! Aspoň můžu být rád, že jsme se z toho dostali celkem dobře. Stejně snadno jako planetu s šekem mohli „ukončit“ i zbytek přeživších.

„Potřebujeme s vámi projít několik testů, Alexisi.“ Doktor se objevil okamžitě po Reynardově odchodu a vypadal, že je se vším obeznámen. „Musíme zkontrolovat, jak čas strávený v Galaktogonu ovlivňuje vaše tělo. Začneme několika sekundami a postupně budeme interval zvyšovat. Právě teď vás připojujeme k testovacímu serveru.“

Pláž s mořem zmizely a změnil se v barevnou vesmírnou stanici. Všiml jsem si jen několika zadokovaných fregat a už jsem zase stál na pláži. Doktor byl poblíž. Kapsle ho informovala o celkovém stavu mého těla, ale on chtěl sledovat i moji psychickou stabilitu.

„Skvěle. Nedošlo k žádné nepříznivé reakci. Zvýšíme interval na minutu. Pokud vám začne být špatně, sedněte si na zem. To poslouží jako signál, abychom test ukončili.“

Intervaly se postupně prodlužovaly. Nejdřív to byla minuta, pak pět, deset, půl hodina, hodina, tři hodiny... Celé dva dny se změnil v sérii přeskoků mezi pláží a neznámou vesmír-

nou stanicí. K testovacímu serveru nebyli připojeni další hráči a místní nabízel jen omezené možnosti konverzace, takže jsem se nejdřív jen bezcílně toulal mezi prázdnými budovami. Pak mě napadlo, že se poohlédnu po složitějších způsobech, jak se dostat do velína. Tušil jsem, že většina galaktogonských stanic je vytvořena podle podobné šablony, a pro piráta v zácviku je užitečné vědět, jak se dostat k srdci každé stanice.

„Testy jsme úspěšně završili. Jste připraven vstoupit do Galaktogonu,“ oznámil mi na konci druhého dne doktor. „Máte nějaké přání, než vás připojíme?“

„Ano. Chci propojit kapsli se systémem mé chytré domácnosti.“

Bez Stana jakožto průvodce bych byl v koncích. Analýza informací, rychlé hledání na internetu, logicky uvažující rádce – osobnostní matice jeho umělé inteligence mi přesně seděla a rozhodně bych se ho nechtěl vzdát. Kromě toho není moudré odejít na půl roku z reálného světa a nechat své záležitosti ležet ladem. Stan bude mýma očima a ušima.

„Naše klinika nemá vlastní IT techniky ani možnost něco takového jednoduše zařídit, ale za poplatek můžeme kontaktovat servisní středisko vaší chytré domácnosti. Bude vám to vyhovovat?“

Nevyhovovalo mi to ani trochu a spíš mě to ještě víc rozladilo, ale nic s tím nenadělám. Po dlouhém a nevrlem hovoru se zástupcem kliniky jsem chtěl tomu vyděrači zakroutit tenkým krkem. Mělo by být legální podepisovat smlouvy se slzami v očích, čímž by se dávalo najevo: souhlasím s podmínkami, ale vůbec se mi to nelíbí. Přiměli mě zaplatit šestimístnou částku za vylepšení kliniky a nainstalování širokopásmových kanálů. Ředitelem kliniky jsem nepohnul ani o píď. Buď zaplatím celou sumu, nebo nebudu mít Stana k dispozici. Jakmile jsem souhlasně zavrčel a našťavaně kopl do písku, objevil se vedle mě bankomat. Ti bastardi. Ani si nechci představovat, kolik stojí integrace bankomatu.

„Dobré odpoledne, Pane, jak zní vaše pokyny?“ Stan nemohl mluvit, musel psát do chaty, ale i to mi stačilo k tomu, abych se široce usmál. Zahřálo mě to u srdce.

Rozloučil jsem se s doktorem a souhlasil s týdenními kontrolami. Objevil jsem se v naprosté temnotě jen částečně ozářené ukazatelem nahrávání hry. Galaktogon zvolna prosakoval do kapsle. Ukazatel dosáhl 100 % a hra rozevřela náruč, aby mě přivítala. Byl jsem pryč pouhých šest dnů, ale měl jsem pocit, jako by během té doby uplynul celý život.

Objevil jsem se v paláci precianského císaře, konkrétně v jedné z myriád komnat pro hosty. Udělal jsem několik známých pohybů, abych otestoval výkon hardwaru, a pak jsem skočil do postele. Konečně si můžu odpočinout a spát. Doktor mi na rozloučenou píchl slabé sedativum. Poslední myšlenka, než jsem zhasnul jako svíce, se týkala toho, abych mu to příště zakázal.

„Kapitáne Chirurgu, za čtyři hodiny začíná oficiální recepce u císaře.“ Jemné zaklepaní a zdvořilý hlas mě probral ze sna. Ve dveřích komnaty stál precianský sloužící. „Chcete se před audiencí osvěžit?“

Nabídka přišla vhod. Konečně jsem se pořádně vyspal a v klidu jsem chtěl zjistit, co se během mé nepřítomnosti událo a kde mám sakra loď. Nedokázal jsem kontaktovat posádku. Na komunikátor nereagovala a mariňácká zbroj se mi ještě nevrátila. Tak jsem začal tím nejdůležitějším – integrací Stana. Není možné komunikovat ze hry se třetí stranou hlasovými příkazy. Musel jsem komunikovat psanou formou přes PDA. To je vážně dost nepohodlné a právě Stan objevil vhodnější řešení. Náš rozhovor začal několika detailními zprávami o tom, jak jsem mu chyběl, jak na mě čekal, jak málo výpočetních zdrojů mu zbylo a jak se mu drzé policejní složky hrabaly v databázích. Vyslechl jsem si jeho stížnosti a poznamenal si, abych mu snížil úroveň emocí. Stan se chováním snažil přiblížit lidské bytosti a zapo-

mněl na svou hlavní povinnost – dodávat mi analytická data. Hned při prvním pokusu dostat nějaké odpovědi jsem ztratil trpělivost. Stan mě zachránil. Jeho další zpráva obsahovala instrukce pro založení hlasového vstupu a přehrání zvukové nahrávky v PDA. Jediný problém byl v tom, že PDA má jen reproduktor, takže všichni okolo mohou slyšet, co si pouštím. To značně omezuje to, co můžu Stanovi na veřejnosti říkat.

„*Rekonstrukce vašeho domu je aktuálně na 70 %. Všechny systémy připojeny. Jak zní vaše příkazy, Pane?*“

„Dobře. Potřebuji následující informace...“

Stanovi chvíli trvalo, než shromáždil veškerá data o mé současné finanční situaci, o umístění a službách kliniky, o rehabilitačních technologiích lékařské kapsle, o omezeních a negativních důsledcích šestiměsíční rekonvalescence v ní a kolik by takový model stál pro osobní potřebu. Musel jsem se na celou situaci podívat ze všech úhlů pohledu. Stan mě ujistil, že sběru dat nastaví nejvyšší prioritu, popřál mi rychlé uzdravení, připomněl mi, abych nezapomínal na ranní cvičení a odpojil se. Hned jsem se cítil jako doma – týden bez loajálního asistenta se vlekl jako celá věčnost.

Zatímco jsem vyřizoval naléhavé záležitosti, dva Preciani připravili koupel, počkali, aby mi pomohli s umytím a následně mě namasírovali. Škoda, že je Galaktogon pro děti od dvanácti let. Vše proběhlo korektně, bez nejmenších náznaků erotiky či nedejbože příjemných závěrů. Nu což... Celým tělem se mi rozlévala příjemná otupělost a já se musel přinutit k tomu, abych si prošel seznam misí:

Císařský dar: získal jste možnost setkat se s císařem Precianské říše a obdržet od něj odměnu za odhalení informací o KRIEGU.

Čáp a liška: oznamte Alviaanovi, prvnímu rádci delvianského císaře, že je princezna těhotná.

Setkání s Trydem: setkejte se s Hilvarovým známým, Trydem, předejte mu obálku a dostanete další instrukce. S odpovědí se vraťte k Hilvarovi.

Piráta, jakým chci být, část 1.: zničte 150 stíhačů (12 ze 150 zničeno) nebo 125 průzkumníků (0 ze 125 zničeno) nebo 100 raketoplánů (0 ze 100 zničeno) nebo 75 interdiktů (0 ze 75 zničeno) nebo 50 fregat (0 z 50 zničeno) nebo 20 karak (0 z 20 zničeno) nebo 10 křižníků (1 z 10 zničen).

Lovec pokladů: najděte tajnou uldanskou základnu umístěnou na jednom z měsíců planety Zalva. Potřebný předmět: kulolod' *Warlock*.

Krom toho jsem si vysloužil dvě audience u kteréhokoli císaře za získání úspěchů „První obránce“ a „Vždy věrný“. Celkem mě čeká trojice setkání s mocnými tohoto univerza. To vůbec není zlé. Vše se ale může rychle zvrtnout, pokud se systém hry rozhodne, že blížící se setkání s precianským císařem se počítá za všechny tři. Musím z audience vytřískat, co se dá, což znamená, že se na ni musím pořádně připravit a zavolat partnerce.

„Jak se máš, Marino? Tady Chirurg. Máš nějaké zájmy v Precianské říši?“

„Co to má sakra znamenat, ty pošuku? To mi jen tak zavolaš, jako by se nic nestalo? Děláš si ze mě srandu?“ rozkřikla se na mě. Zarazilo mě to, protože podobnou odpověď jsem ani trochu nečekal. „Nebo máš moc malé koule na to, abys za mnou přišel osobně? Pokud ano, přišij si nějaké větší, ty *chirurgu*, a až z tebe bude velký kluk, můžeme si promluvit!“

„Wow.“ Musel jsem ocenit výlev jindy rezervované kapitánky *Alexandrie*. Holčičku pravděpodobně naštvalo zmizení mé planety, se kterou měla křižník spojený. Pokud k tomu vážně došlo, radši před ní nebudu nic skrývat. „Marino, kvůli

zdravotním problémům jsem šest dnů nebyl připojený ve hře. Málem jsem kovovou kapsli vyměnil za dřevěnou. Netuším, k čemu během té doby došlo a ty jsi první, komu volám, protože předpokládám, že jsme stále ještě partneri. Nechci se hned začít hádat. Co se stalo?“

Z druhé strany se ozvalo dlouhé vydechnutí a následovala pauza – Marina přešla z naštvanosti do zamyšlenosti. Po chvíli se uklidnila a odpověděla:

„Včera v noci jsem zaútočila na Shylak XIV, obchodní planetu Qualianů. Přemohla jsem Velkého arbitra a zničila velitelství planety. Celá akce probíhala lépe, než jsem čekala. Ale pak se zničehonic ukázali ti vetřelci, zaútočili na *Alexandrii* a zničili ji. Přitom měli v tu chvíli poletovat na opačném konci galaxie, odkud mají začít invazi! Kromě toho zmizela tvá planeta a naše spojení s jejím Duchem. Dokonce ani ten systém už neexistuje! *Alexandria* se bez spojení s domovskou planetou objevila na qualianské planetě, kde ji okamžitě obsadili. Takže co si o tom mám myslet, partnere? Věřila jsem ti a teď jsem bez křížníku! A proč se do toho všeho zapletli i vývojáři?“

„Zaútočili Zatrathijové jen na tvou loď, nebo i na všechny ostatní?“ zamračil jsem se, když jsem vyslechl její příběh. Marininy problémy vzešly z toho, že vývojáři přesunuli Krvavý ostrov. Pokud jsem Reynarda pochopil správně, planeta by měla v Galaktogonu zůstat, ale jen Mozek, můj palubní počítač, zná její souřadnice. Ale proč Zatrathijové přiletěli do vesmírného prostoru Qualianů? Právě teď se mi vyplatily všechny ty roky strávené v Runlustii. Zápletky jsou podobné, mění se jen pozadí. Pokud útočníci napadli jen Marininu loď a všechny ostatní nechali na pokoji, čekají hráče Galaktogonu vskutku zajímavé časy.

„Co je to za otázku?“ odpověděla rozhořčeně Marina. „Přišla jsem o svou loď! Koho zajímá, na koho vetřelci zaútočili?“

„Zatím jsi o nic nepřišla!“ vyštěkl jsem po ní. „Za pár hodin mám audienci u precianského císaře a požádám ho o pomoc.“

Preciani jsou v alianci s Qualianama. Zeptám se tě znovu, zaútočili Zatrathijové jen na vás, nebo na všechny?“

Holčička neodpověděla hned, nejspíš si v hlavě útok přehrávala.

„Máš pravdu, útočili jen na nás. Ostatních hráčů, kteří s námi do Shylaku přiletěli, ani místních si nevšímali. Co to podle tebe znamená?“

„Co to znamená?“ Mé obavy se potvrdily. „Máš u Qualianů nějaký majetek?“

„A můj legendární křižník je asi co?“

„Kromě lodi. Třeba další lodě, těžařské společnosti, cenosti? Prostě něco, co můžeš prodat nebo odvézt.“

„Řekněme, že ano. Proč se ptáš?“

„Všeho se zbav nebo odvez. Logika říká, že nejpozději do týdne Qualiani ohlásí odchod z aliance a připojí se k Zatrathijům. Qualiani přišli o prince. Navíc se už ví, že KRIEG byl dokončen. A za třetí tak hráči budou nuceni bojovat na dvou frontách – přesně jak to mají vývojáři rádi. Proto útočili jen na vás. Všechna vodítka vedou k tomu, že se Qualiani budou prát o nadvládu nad celým Galaktogonem. Zjistím, co se stalo s mou planetou a zkusím zařídit, aby ti vrátili loď. Kde teď vlastně jsi?“

„Sedím ve vězení v Raydonu. To je druhá největší obchodní planeta Qualianů. Budou mě tu držet až do chvíle, než skončí vyšetřování.“

„Tak tam v klidu počkej. Máš nějaké obchodní záležitosti s Preciany? Nebuď skromná. Ber to jako kompenzaci za ztrátu své lodi. Čeká mě audience u císaře a já na něj mám jen nicotné požadavky. Bylo by hloupé nechat si takovou příležitost ujít.“

„S Preciany? Jo, něco bych měla. Na planetě Belket ve vesmíru Precianů je jedna korporace jménem Hansa. Specializuje se na výrobu ručních zbraní, munice a špičkových lodních systémů. Jsou to nejlepší výrobci, které Preciani a tím i celá jejich aliance mají. Jejich služby stojí astronomické částky, ale pro-

dukty mají vždy perfektní. Od hráčů si tak dobré vybavení ani po poslední aktualizaci nekoupíš. Bylo by náramné, kdyby mi precianský císař vydal povolení s nimi spolupracovat a přidal řekněme dvacetiprocentní slevu. Znam znám spoustu lidí, kteří by si rádi koupili jejich produkt, ale kvůli současnému omezení nemohou. Jestli se nám podaří stát se prostředníkem mezi výrobci a zájemci, bude to znamenat sice skromnější, ale stálý příjem. Můžeme si ho rozdělit napůl, jestli chceš. Galaktogonští účetní připraví všechna hlášení. Co na to říkáš, partáku?“

„Těším se na naši obchodní spolupráci,“ odpověděl jsem. „Jsem pro. Tušíš, kde teď poletují Wally a ostatní?“

„Nejsem si jistá, nesleduju je, ale myslím, že loví malé lodě. No nic, já musím končit. Blíží se má každodenní procházka po dvorku. Zavolej mi tak za čtyři hodiny a řekneš mi, jak to u císaře probíhalo.“

Marina se odpojila a já se usmál. Holčička samozřejmě nepotřebuje mou loď sama sledovat, protože to Wally dělá za ni. Při každé příležitosti posílá své skutečné šéfy hlášení.

„Pane Chirurgu, je čas.“ Do místnosti vešel Precian s šaty složenými do komínku. „Už vás čekají v audienční síni.“

V porovnání s podobnými prostory v Runlustii působila císařova ceremoniální místnost asketicky. Byl jsem zvyklý na to, že každá věc umístěná v paláci má svou historickou, uměleckou a především finanční hodnotu. To znamená, že se dá ukrást a prodat. Tady se však nebylo na co dívat. Audienční místnost byla stejně jako všechny ostatní šedá, jen v jejím středu stál křiklavý trůn. Přišlo mi podivné, že si vývojáři nevyhráli s místem, kam se většina hráčů touží aspoň jednou podívat. Na druhou stranu se interiér paláce hodil ke svému majiteli. Císař se navenek od svých poddaných příliš nelišil. Člověku podobný (kromě modré kůže) muž skrytý v legendární zbroji vypadal jako mariňák a nikdo by nehádal, že je to jeden z dvanácti nejvlivnějších osob Galaktogonu. Jeho vyšší postavení naznačoval jen hologram koruny nad hlavou a dlouhý, tenký krk.

Stál jsem tu jako jeden z dvaceti účastníků audience, ale kromě mě tu nebyl žádný další hráč. Byl jsem na řadě jako poslední a díky tomu jsem si uvědomil, o co vlastně jde. Reynard mě o tom už informoval. Nesmím čekat žádné další výhody. Kdybych se s císařem setkal ještě před Konstantinovým útokem, takhle recepce by se konala na mou počest. Ale teď musím čekat, až na mě přijde řada. Znuděně jsem sledoval, jak místní přede mnou získávají tituly, řády a planety, a po chvíli se konečně dostalo i na mě.

„Vyhnanec z Qualianské říše,“ ohlásil mě dvorní úředník, „obdarovaný milostí našeho císaře, očitý svědek hrdinství precianského prince, první, kdo zničil loď Zatrathijů, a první, kdo zabil Zatrathije v boji muž proti muži, pirát a kapitán kulolodě *Warlock*: kapitán Chirurg!“

Císař kývl a dovolil mi předstoupit.

„Jsem rád, že jste se uzdravil, Chirurgu,“ uvítal mě precianský vládce, čímž oficiálně přeformuloval důvod mé pětidenní absence. „Získal jste kulolod“ a tím dokázal, že Uldané nejsou jen mytickými postavami. Zaslechl jsem povídačky o hledání té úžasné civilizace, ale pokládal jsem je jen za pohádky. Teď se však cítím rozpolcený. Jsem současně rád i nerad, že jsem se mylil. Povězte nám o svých dobrodružstvích. Jak jste to všechno dokázal?“

Nestál tu žádný jiný hráč, takže jsem se rozpovídal o tom, jak jsem *Warlocka* získal. Snažil jsem se udržet dramatické vsuvky na minimum a spíš zdůrazňoval šťastné náhody. Profesní sebevědomí plakalo. Měl jsem tolik štěstí, že by kdokoli se špetkou skromnosti okamžitě uhádl: něco se děje. Normálním hráčům během výcviku nespádnou do klína speciální prototypy motorů.

„Teď už rozumím tomu, jak jste se dozvěděl o KRIEGU,“ zavrtěl hlavou císař a poučil mě: „V budoucnu nesmíte zapomínat na to, Chirurgu, že štěstěna je vrtkavá dáma. Nemyslete si, že vám bude přát navždy.“

Vývojáři tím vlastně využili císaře k tomu, aby mě informoval, že mě za ručičku dovedli až do neprobádaných vod a že nemám nejmenší tušení, co se přede mnou skrývá.

„Precianská říše je vám za informace o KRIEGu a mém synovi vděčná,“ pokračoval císař. „Princ udělal správnou věc, když zrádce zabil. Přijměte tento dar jako odměnu za zprávy.“

Jeden z Precianů mi na zlatém podnose podal kousek papíru.

„Poukázka na dvě stě tun raqu,“ oznámil císař slavnostně. „Můžete si ho naložit všechen najednou nebo po částech. Je platná na všech planetách mé říše.“

Přijal jsem císařův dar a vděčně se poklonil. Dvě stě tun raqu dává při ceně padesát kreditů za kilogram sumu deseti milionů kreditů. V penězence jsem měl necelý milion a půl, takže se mi takový dar bude opravdu hodit. Hádám, že se rozhodli mě odměnit aspoň finančně.

„Jako první jste zničil loď Zatrathijů, čímž jste skeptikům dokázal, že je něco takového skutečně možné. Přijměte tento dar jako odměnu za vaši odvahu!“

Znovu ke mně přistoupil Precian se zlatým podnosem.

„Loď, která dosáhla takového úspěchu, musí být odměněna. Zde je souhlas k tomu, abyste kontaktoval korporaci Hansa a získal vylepšení jednoho systému lodě zdarma. Hansa by měla přijít na něco, co potěší i majitele kulolodě.“

Ještě že mi Holčička o Hanse pověděla, jinak bych nedokázal hodnotu druhého daru ocenit. Podruhé jsem vděčně sklonil hlavu a dar přijal.

„Jako první jste zabil Zatrathije, čímž jste dokázal, že nepřátele můžeme porazit nejen ve vesmíru, ale i při výsadcích na planetách. Přijměte tento dar jako odměnu za vaši udatnost!“

Místo zlatého podnosu tentokrát do místnosti vletěl nákladní dron vlekoucí třpytivou zbroj. Vlastnosti daru byly zatím skryté, ale stačil jeden pohled, abych pochopil, že áčková qualianská zbroj, kterou jsem nikdy nedostal zpět, se s tímhle zabijáckým kouskem nemůže rovnat.

„Zbraně a zbroj jsou pro každého mariňáka alfou a omegou. Tato legendární zbroj a blaster vám umožní efektivněji ničit naše nepřátele. Noste je se ctí!“

„Až navštívíte měsíc Zalvy a obdržíte vylepšení od korporace Hansa, vyhostíme vás z naší říše. Piráti nemají v Precianské říši co pohledávat! Nemohu věřit někomu, kdo si dobrovolně zvolil vydat se na cestu pirátství. Dokud se pirátství nevzdáte, nenajdete v naší říši jediný bezpečný přístav. Doprovodíte Chirurga k jeho lodi a zařídíte, aby ze Zalvy neprodlené odletěl.“

Tím skončila audience u císaře a současně s ní i jednoduché hraní. Po stranách se objevili dva ozbrojení mariňáci a bez okolků mě odvedli ke dveřím. Sledoval jsem drona, který se zbrojí letěl hned za eskortou. Vypadá to, že mi „alfu a omegu“ každého precianského mariňáka doručí až do lodi.

Než jsme došli do doku, plála ve mně naděje na tajné setkání s císařem. V Runlustii se to tak dělávalo často. Po oficiálním jednání následovalo ještě to neoficiální, kde se bez zbytečných čumilů doladily všechny problémy, obešly oficiálně vyhlášené politické směry nebo zadaly složitější úkoly. Tady však k žádnému zázraku nedošlo. Když se v dáli vylouppl hangár s mým *Warlockem*, pochopil jsem, že precianský císař se v intrikách nevyžívá. Pokud chci pobýt na Zalvě, musím se vzdát úkolu od Hilvara. Je škoda, že jsem nedostal příležitost vyřešit problém s Holčiččinou lodí. Před očima se mi objevil seznam úkolů a já zaklel. Misi nemůžu zrušit. Buď musím odletět za Hilvarem a přiznat, že nejsem schopný misi dokončit, nebo počkat celý rok, než vyprší časový limit. Pirátství se jiným způsobem nezbavím.

Přesto čím víc jsem se blížil k doku, tím jsem byl klidnější. Jeden pohled na *Warlocka* zahnal všechny pochybnosti. Prostě to nějak dopadne. Samozřejmě se můžu zastavit u Hilvara, zrušit členství v bratrstvu a připojit se k slavné hordě bojujících proti Zatrathijům, ale proč bych se měl tak lehce vzdát pirátského snu? Konfederace neodmítala přijetí pilotů na

volné noze. Kdybych se k nim připojil, nemusel bych nic řešit. Vlastně by přestali existovat cizí spojenci i cizí nepřátelé. Záleželo by jen na mně, zda chci zaútočit na loď, která mi zkříží cestu. Daleko víc mě trápila otázka, jak si budu vydělávat na živobytí. Ale ta měla ještě chvíli čas, zatím mám peněz dost. Je spíš na čase zvážit ostatní úkoly.

S takovými myšlenkami jsem vstoupil do doku. Díky nosorožčímu mariňákovi se od *Warlocka* všichni drželi dál. Sledoval jsem techniky, jak se opatrně loudají podél neviditelného kruhu kolem mé lodě. Svitlo mi, že se můj kryptosaurus na Zalvě už proslavil. Seskočil jsem z plošiny a mávl na nosorožce. Ten divoce zařval a plnou rychlostí se ke mně rozběhl. Cestou nevnímal uskakující techniky a nedával si pozor ani na opravárenské vybavení. Bylo to samozřejmě malicherné, ale přesto jsem s potěšením sledoval, jak mu Preciani v poslední chvíli uskakují z cesty a nechávají své nástroje napospas. Takové plýtvání! Nicméně škody jim hradit nehodlám. To mají za to, že mě vyhnali.

Kryptosaurus ke mně přiběhl rychlostí lokomotivy pod plnou parou. Ignoroval setrvačnost a krok ode mě se zastavil. Ovanul mě teplý vzduch vycházející z jeho nozder. Poplácal jsem mariňáka po nose a vytáhl se mu na hřbet, kde se objevila pohodlná sedačka.

„Počkejte, Chirurgu! Musíme si promluvit...“ zaslechl jsem jakýsi hlas, než mě mariňák přivezl k lodi. Chtěl jsem být tak rychle zpátky, že jsem mu nevěnoval pozornost.

„Náš ztracený syn se vrátil!“ Znělo to, jako by kapitána pozdravila sama loď hlasem vycházejícím odkudsi z jejích útrob, ale ve skutečnosti to byla má mechanicka natažená podél trupu. Z celé posádky uměla mluvit právě jen ona. Seskočil jsem z nosorožce a počkal, než se ke mně mechanicka doplazí. „Mysleli jsme, že jste se tu už zabydlel, kapitáne. Že máte v úmyslu zapustit kořeny, najít si modrou ženu a stvořit pár modrých dětí. Vy jste se těm modrákům vzdal bez boje?“

„Tak s tím nepočítejte,“ usmál jsem se a přívětivě pohládl slizosaura, který se ke mně sklonil, po hlavě. Má mechanicka a operátorka štítů byla velká a zatraceně jízlivá hadí samice. „Někdo musí téhle herce velet. Vždyť byste beze mě úplně zreživěli a já bych vás pak jen těžko stavěl do latě.“

„Chirurgu! Musíme si promluvit! Neodlétejte!“ ozval se znovu ten hlas. Mariňák výhružně zavrčel a varoval tak cizince, aby se nepřibližoval. Otočil jsem se a spatřil hráče v typické zbroji s precianským znakem. Podobný znak získáte zvyšováním vztahu s říší. Ten muž stál vedle stanu postaveného přímo v doku, jako by tu na mě už dlouho čekal. Takovou vytrvalost je třeba odměnit a vlastně mě docela zajímalo, co ode mě chce.

„Poslouchám vás, ale nemám moc času,“ odpověděl jsem a pohlédl na precianské vojáky. Postoj mariňáků naznačoval, že mají v úmyslu císařovy rozkazy do puntíku vyplnit.

„Přeje si s vámi promluvit pan Eine. Kdybyste mohl půl hodiny počkat, je právě na cestě sem.“

„Obávám se, že nemám ani pět minut.“ Vojáci se viditelně napjali. „V klidu, hoši... Však už letím.“

Než jsem vstoupil do lodi, otočil jsem se a na cizince zavolal:

„Omlouvám se, ale jestli hned neodletím, tihle odvážní chlapíci mě rozstřílí na cucky. Pochopte to a nemějte mi to za zlé.“

„Tenhle muž je pod ochranou pana Eineho!“ otočil se cizinec k vojákům a ukázal jim nablýskaný odznak. „Nechte ho být.“

„Císařovy rozkazy. Pirát musí okamžitě odletět ze Zalvy!“ odpověděl kovovým hlasem jeden z vojáků a jedinou ranou hráče odhodil.

Netoužil jsem po bitce s Preciany, a tak jsem zavelel:

„Odlétáme! Všichni na palubu! Vesmír na nás čeká!“

Slova jsem adresoval především kryptosaurovi, který dospěl k názoru, že vojáci znamenají hrozbu a už se je chystal napadnout. *Warlockovo* břicho se otevřelo a nosorožec nastoupil. Neodpusťil si přitom odfrknutí, kterým mi chtěl nejspíš naznačit,

že nebýt mého rozkazu, zabil by všechny Preciany v docích. Pak se trup lodi zlehka otřásl a otevřel, abych mohl vejít i já.

„Vítejte zpátky, kapitáne!“ pozdravil mě palubní počítač.

„Nazdar, Mozku! Chci plné hlášení o aktuálním stavu lodě, posádky a vybavení.“

„Všechny systémy fungují. Přípravenost posádky je na 100 %. Droidi jsou taktéž na 100 %. Máme dvě zbroje, z nichž jednu jsme získali před pár minutami. Právě provádím její diagnostiku. V nákladu máme rezervu deseti tun ela, čtyřiceti tun raqu a dvou tun tironu.“

„Nech přenést novou zbroj na můstek a synchronizuj ji s lodí. Stalo se něco důležitého, o čem bych měl před odletem vědět?“

„Neautorizované osoby provedly osmadvacet pokusů narušit obranný perimetr lodě. Vyslal jsem mariňáka, aby nás ochránil. Nepřítel na opačné straně doků rozbil tábor a než jste přišel, sbíral informace. Každé dvě hodiny se vyměnila stráž. Stoupenec nepřátelského parlamentu několikrát požádal o rozhovor. To je vše. Novou zbroj jsem právě sesynchronizoval s lodí. Gratuluji vám k získání nového vybavení.“

Zvědavost ustoupila touze poslat cizinci zvedajícímu se ze země traskavé rozloučení. Byl to jen další sběratel vzácností, který se snažil dostat do mé lodi. K čertu s ním. Ale pokud je to potenciální kupec... Možná bych si o něm měl pro každý případ zjistit informace.

„Stane, potřebuji se dovědět co nejvíc o hráči jménem Eine. Tento proces má nejvyšší prioritu. Už jsi dokončil sběr dat pro předešlý proces?“

„Ano. Informace jsem nahrál do vyšeho PDA. Přijímám nový proces. Okamžitě na něm začnu pracovat.“

Počítaček zapípal a na displeji se zobrazila ikona nové zprávy. Připomněl jsem si, že musím zjistit, jak se věci mají v reálu, a přesunul jsem pozornost k nové zbroji. Její vlastnosti překonaly všechna má očekávání. To je snad dar všech darů!

Císařova velkorysost na mě zapůsobila. Legendární zbroj ský-tala 21 systémových slotů s možností výměny integrovaných blasterů, aktivního štítu, raketových trysek a několika dalších komponentů, které v podstatě měnily člověka ve starý dobrý tank. S tímhle vybavením se klidně můžu pustit do dalších Zatrathijů a nemusím se bát prohry. Mozek mi dokáže přenést ovládací panel lodě přímo do zbroje a tím se z něj stane navíc i kapitánské křeslo. Jednu z obrazovek jsem vyčlenil pro komunikační kanál s Mozkem a upravil si sedačku, aby odpovídala rozměrům zbroje.

„Mozku, před časem jsem ti nařídil, abys sestavil seznam schopností posádky. Jak jsi na tom?“

„Daný proces je hotový. Zpracovaná data jsem odeslal do počítače vaší zbroje.“

„Skvěle. V tom případě můžeme letět. Nastav kurz na druhý měsíc Zalvy.“

„Mluví kulolod' *Warlock*. Žádáme o povolení ke startu,“ oslovil Mozek řídicí věž.

„Povolení ke startu uděleno. Následujte koridor 2-2-5 a setkáte se s Velkým arbitrem jménem *Neohrožený*. Vaše loď musí před odletem z planetární orbity projít inspekcí.“

To jsem nečekal, ale znělo to logicky. Co když pašuji nebezpečného zločince? Vždyť jsem pirát a podobné věci piráti dělají. Pro každý případ mě Mozek ujistil, že nevezeme žádný kontraband.

Warlock vzlétl a odpočet do setkání s Velkým arbitrem se spustil. Teď mám příležitost pročíst si Stanovo hlášení.

Reynard mě nijak nebalamutil, na naši situaci skutečně nebylo mnoho pozitiv. Oprávněně nás umístili do jedné z nejdražších klinik na Zemi. Šlo o privátní zařízení, ale přesto se Stanovi podařilo něco vypátrat. Zvládl stáhnout data přímo z lékařské kapsle. Nikdo mi o mém stavu nelhal a ani nepřeháněl – bez neustálé stimulace srdečního svalu by ze mě byla mrtvola. Implantát fungoval dobře, ale ještě chvíli po-

trvá, než ho mé tělo přijme. Prognóza vypadala nadějně, pokud strávím čtyři až pět měsíců v kapsli a pak ještě měsíc na rehabilitaci. Euničin stav byl stabilizovaný, ale udržovali ji v umělém spánku. Stan mě ujistil, že zdravotní stav dítěte je již mimo nebezpečí a doktoři se snaží postupovat co nejopatrněji. To bychom měli ty dobré zprávy. Přestože byla Eunice a dítě v pořádku, já se topil v problémech. Pro mou situaci neexistovalo žádné jiné, levnější řešení. Vyplacené pojištění za zničený dům a peníze, které jsem získal během hledání planety tak tak vystačily na zaplacení účtů za lékařskou péči, ale vůbec nic z nich nezbude. Existuje však jedna skulina. Přestože nefunguje žádný oficiální systém pro výměnu galaktogonských kreditů na reálnou měnu, je možné oslovit jisté třetí strany. Jejich směnný kurz je samozřejmě značně nevýhodný, ale v extrémním případě tím získám aspoň nějaké prostředky. Takže potřebuju zvýšit množství raqu, který mám na palubě a postupně ho vyměňovat za reálné peníze. Pirátství najednou vypadalo čím dál líp.

„Zadokovali jsme, kapitáne,“ oznámila mechanička. Ozval se nepřijemný kovový zvuk. Dokovací mechanismus Velkého arbitra kvůli nepoužívání trochu zrezl. V kulolodi se otevřel poklop a na palubu vstoupila skupina celníků. Po zběžné inspekci se poskoci seřadili a čekali na příchod velitele. Asi o minutu později se v průchodu objevil Precian navlečený v propracované zbroji – císařův rádce.

„Podle předpisů má inspekce lodi trvat pět minut, takže nebudeme ztrácet čas. Jeho císařská výsosť mi rozkázala, abych vás na měsíc doprovodil, ale jen tehdy, pokud s tím budete souhlasit.“ Neměl jsem čas odpovědět, protože rádce okamžitě zvedl ruku a vyžádal si ticho. „S odmítáním nespěchejte! Palác je prolezlý špiony – to kvůli nim vás císař veřejně vyhostil. Pokládejte svůj exil za garanci bezpečí a relativní svobody. Po-dezíráme Qualiany z kolaborace se Zatrathiji. Plánují se zbavit vládnoucích dynastií všech říší včetně svých spojenců. Tím

se dostáváme na pokraj války s Qualianskou říší. Nesmí dojít k žádným přešlapům. Až se záležitost s Qualiany vyřeší, Precianská říše vám dokáže, jak si vás váží. Žádám vás, abyste mě vzal s sebou. Jsem strážce vědomostí o Uldanech a velice rád bych se podíval na jejich základnu.“

„No, tím se toho dost vysvětluje. Možná by mi vůbec nevadilo vzít vás s sebou, ale po prohledání měsíce musím okamžitě odletět z říšského vesmíru,“ vysvětlil jsem mu důležitou věc. „Co pak mám s vámi dělat?“

„Bude úplně stačit, když mě vysadíte na Belketu, kde si vyzvednete odměnu od Hansy. Pokud to nepůjde, postačí mi kterákoli planeta Konfederace. Precianská říše má konzuláty na všech obydlených planetách. Nejsem nijak náročný, a když jde o mou životní práci a vášň – o Uldany – dokážu snést nepohodlí.“

„To se vsadím,“ zamumlal jsem si pro sebe a sledoval, jak rádcovy korálkovité oči skoro až nábožně slídí po *Warlockově* interiéru. Ale jestli se místní rozhodl, že mou loď navštíví, znamená to, že je připravený k jistým ústupkům. „A co za to dostanu? Už jsem milostivě obdržel vyhoštění, ale líbilo by se mi něco navíc.“

„Ach, císař podobný vývoj událostí očekával,“ mrkly korálky mým směrem. „Lidé, a především piráti, jen vzácně pomáhají čistě z dobroty duše. Precianská říše se s vámi podělí o uldanské technologie, které vlastní. Jsem si jistý, že váš lodní počítač bude vědět, jak s nimi naložit.“

Mozek přilákal mou pozornost blikající zprávou:

„Doporučuji, abyste nabídku přijal! O základně Uldanu máme kritický nedostatek informací. Víme jen, že je umístěna hluboko pod povrchem měsíce a naše loď slouží jako přístupový klíč. Nemáme přesné souřadnice. Dovolte mi připomenout, že kulolod' je průzkumné plavidlo, nikoli výzkumné. Každá nová informace se nám bude hodit, protože ji sami nezískáme.“

„Nevidím důvod, proč bych vás měl odmítat, zvláště když si můžeme pomoci,“ souhlasil jsem s lodním počítačem a kývl na rádce. Pohybem ruky jsem odmávl zprávu, která mi vyskočila:

Aktualizace mise: *Hledač pokladů...*

„Do inspekčního hlášení zapište: kulolod' *Warlock* nepřeváží žádné zakázané předměty,“ nařídil rádce a celníci opustili loď. Tím se inspekčním předpisům udělalo zadost.

„Mozku, nastav kurz k druhému měsíci Zalvy. Maximální tah. Máme před sebou pár minut letu, rádce, mohl byste mi během toho sdělit, co víte o Uldanech?“

„Bohužel toho není moc. Technologie používaná předky leží mimo dosah našeho chápání, ale vy sám jste se jistě už od své posádky a od lodi dozvěděl mnohé. My vlastně ani nevíme, proč zmizeli. Traduje se, že došlo k válce mezi Uldany a neznámou rasou a před devadesáti tisíci lety jedna ze stran použila zakázané zbraně. Něco podobného KRIEGu, jen v měřítku celého Galaktogonu. Došlo ke zničení obou stran konfliktu a ostatní rasy tím získaly v galaxii vedoucí postavení.“

„Zadržte. Ten KRIEG. Co mi o něm můžete říct?“ chopil jsem se nečekané šance.

„Je mi líto, Chirurgu, ale tajné informace vám nemohu vyrazdit. A KRIEG je velmi tajný.“ Rádce jen bezmocně pokrčil rameny.

„Vyměním s vámi informace o Uldanech za nějaké odpovědi o KRIEGu,“ zatlačil jsem na rádcovo citlivé místo.

„Záleží, na co se mě zeptáte.“ Rádce si začal zamyšleně mnout bradu a jeho oči zastřel průhledný film. „Pokud na ni budu moci odpovědět, aniž bych narušil důvěrnost tématu, rád si s vámi informace vyměním. Jedno vám můžu říct rovnou – následky použití KRIEGu budou hroživé pro všechny.“

„Ano, už jsem pochopil, že KRIEG je zbraň hromadného ničení. Zajímá mě dosah jejího účinku. Rád bych věděl, jak

daleko od epicentra skočit, pokud se ji Qualiani rozhodnou použít.“

„Dvě minuty hyperprostorového letu,“ odpověděl rádce po chvíli zamyšlení a já překvapeně hvízdal. Za dvě minuty proletíte desítkami systémů a to jen jedním směrem. Pokud KRIEG detonuje do tvaru koule, značná část Galaktogonu navždy zmizí.

„Uldani bojovali proti Vraxisům,“ předal jsem mu informaci, kterou jsem získal od Warlocka a teď byla řada na rádci, aby vykulením očí prozradil své překvapení.

„Pochází ta informace od spolehlivého zdroje? Pokud vím, Vraxisové jsou rasou hypertrofického hmyzu s jen základní inteligencí.“

„Lepší zdroj nenajdete. Slyšel jsem ji od posledního Uldana, který shodou náhod velel právě této lodi. A podle mého názoru je intelekt Vraxisů rozhodně vyšší než základní, protože jejich královna vládne nebezpečné armádě vedené několika generály,“ odpověděl jsem.

„Ano, máte pravdu. Je pravděpodobné, že naše informace nejsou zcela přesné,“ zamumlal rádce zamyšleně. „Byl jsem přítomen audienci, kde jste císaři popisoval, jak jste kulolod' získal. Bylo to současně úžasné a neslýchané a já vám věřím a závidím. Měl jste možnost setkat se s živým Uldanem. Ostatní se musí spokojit jen se vzácnými obrázky.“

„Zachytávám slabý nouzový signál,“ přerušil nás Mozek. „Přichází v uldanštině. Vysílač se podle všeho nachází pod povrchem měsíce. Do přiletu zbývá asi třicet sekund.“

„Pusť signál do reproduktorů na můstku a připrav kryptosauru. Přistaneme. Přelož signál do obecného jazyka.“

Z reproduktorů se ozvalo hlasité syčení, které se postupně změnilo na monotónní zprávu v cizím jazyce:

„SOS. SOS. Tady základna 20-449. Jsme pod útokem a potřebujeme pomoc,“ přeložil Mozek. „Zpráva se opakuje. Jde o nouzovou nahrávku, kapitáne.“

Ale to už mi bylo jasné. Zabarvení ani výška hlasu se neměnily. Uldani možná byli úžasní, ale není možné čekat u mikrofonu na pomoc stovky tisíc let.

„To by stačilo. Posádko, napadá vás, kde hledat vchod? Každý návrh je vítán.“

„Odsud vychází signál nejsilněji,“ předal Mozek kýženou informaci.

„Takže vchod se bude nacházet úplně jinde,“ poznamenal had vážně.

„Cože? Proč?“ Jistota mechanicky mě překvapila.

„Nepřítel samozřejmě nejdřív ze všeho zachytí signál a bude chtít zamezit vysílání, aby obránci nemohli volat o pomoc. Vysílač tudíž musí odolat silnému bombardování a pokračovat ve vysílání. Právě proto se vysílače instalovaly na místo s nejtlustší vrstvou kamene, zatímco nejlepší místo pro vchod do základny je tam, kde je kamene nejméně. Ale to je jen můj názor, kapitáne. Měl byste celý měsíc obletět, ať máte jistotu. Loď dokáže sledovat signál a základna třeba na náš přilet zareaguje a otevře vchod automaticky. Musíme zvážit řadu možností.“

Po třiceti minutách poletování okolo měsíce bylo jasné, že loď ani základna nechtějí posunout svůj „vztah“ na vyšší úroveň. Musíme je k tomu nějak popohnat. Druhý měsíc Zalvy je jen velkým pustým kamenem nezajímavým pro těžařské korporace, ale vyhledávaným letoviskem precianské šlechty. Je posetý mnoha extravagantními paláci. Celý měsíc je v podstatě uzavřenou komunitou tvořenou precianskou smetánkou. Mozek mi oznamoval, že nás zaměřují pozemní baterie, ale nikdo se neodvážil vystřelit. Velký arbitř *Neohrožený* garantoval naši bezpečnost.

„Objevil jsem rozlehlou pláň, na které nestojí žádné budovy ani jiné osídlení. Chybí i flóra a fauna. Signál vychází ze středu této pláně. Přenáším pohled na lokaci do vašich zbrojí.“ Mozek po druhém průletu okolo měsíce vymodeloval parádní projekci a zaplnil ji co největším množstvím detailů.

„Říkáme tomu Pustina,“ vysvětlil rádce po pečlivém prostudování mapy. „Je to taková přírodní rezervace. Několikrát jsme se tam už pokusili něco postavit, ale z různých důvodů se nikdy nepodařilo stavbu dokončit.“

„Tak to bude kandidát číslo jedna,“ usoudil jsem. „Přistáname ve středu toho místa. Mozku, vyšli kryptosaura na průzkum. Nechci tu narazit na žádné cizince.“

„Rozumím.“ Kulolod' ostře klesla a snesla se až nad povrch měsíce. Lehké vibrace podlahy naznačily, že nosorožec už je venku. Jedna z obrazovek se rozsvítila a začala přenášet pohled z kryptosaurových očí. Kam člověk dohlédl ležel jen šedý kámen a prach. Analýza atmosféry ukazovala naprostou absenci kyslíku. Nebylo tu nic zvláštního či nezvyklého.

„Přistávací zóna je čistá,“ ohlásil Mozek po minutě. Mariňák pobíhal v kruzích po Pustině a hledal potenciální nepřátele. Ale nikdo tam nebyl.

„Pojďme. Připojíte se, rádce?“

„Bezpochyby! S radostí vám ukážu místo, kde jsem strávil své mládí. Každý kámen je jako můj starý známý.“ Z jeho vzrušení a dychtivosti sálala touha být užitečný.

Nebyl důvod z lodi vycházet, ale já už nedokázal odolat touze otestovat novou zbroj. Mozek s *Warlockem* nepřistál a já se tak musel na povrch měsíce snést z pětimetrové výšky. Rádce za mnou nezaostával, ale bylo očividné, že se zbrojí trochu zápasí a to mě znepokojilo.

Vzpomněl jsem si na snobské paláce místních zbohatlíků a jen pro zajímavost se ho zeptal:

„Máte tu i vy své Xanadu?“

„Promiňte, co to má být?“ Rádce nerozuměl pozemskému slovu.

„Tím myslím místo k odpočinku. Palác,“ vysvětloval jsem a necítil se při tom nijak příjemně.

„Pokud máte na mysli... mimoplanetární rezidenci, pak ano...“ odpověděl rádce zadýchaně. „Ale většinu... času tam

žije jen... moje matka. Ona... ona neustále pořádá večírky a... žije na vysoké noze.“

„Přesně to jsem měl na mysli,“ zabručel jsem a zatoužil opustit téma bohatství někoho jiného. Přišlo mi, že Precian mé rozpaky pochopil, protože se přes popadání dechu zachechtal.

„Vy, Chirurgu, jste člověk... a vidíte věci z lidského pohledu. Lidé se chvástají a dávají... své bohatství na odiv, takže si dozajista myslíte, že tohle místo je jen hřiště pro soutěž v luxusu. To není pravda. Císař se stará... o blahobyt svých poddaných. Pro nás je vybudování sídla... a jeho vybavení celkem levné. Není být... na co pyšný. Navíc není každému... dovoleno, aby se tu usídlil. Toto... privilegium si musíte zasloužit. Jen Precian, který se dokáže vlastními silami... vyšplhat až nahoru, získá právo bydlet na... měsíci.“ Rádce kývl směrem k blízkému kopečku a snažil se popadnout dech. „To je Vrchol odvahy. Leží přesně ve středu Pustiny. Musíte tam vyšplhat sám... jen za pomoci slabé děčkové zbroje. Nemyslete si, že je to pro nás... jednoduché. Ještě před třemi sty lety tam... umíralo mnoho Precianů. V dnešních dobách se test odvahy koná... jednou za měsíc. Je monitorovaný... a můžete se i pojistit. Přesto to mnozí nezvládnou. Ti, kteří... mají slabého ducha, zemřou téměř okamžitě. Silní... mají čas vystoupit až nahoru.“

„Proč?“ zeptal jsem se překvapeně. „Co je na tom tak smrtícího?“

„To nikdo... neví.“ Rádce začal odpočívát čím dál častěji a jeho pohyby se zpomalovaly. „Pustina... je drsná ke všem rasám. Skupina našich... vědců prozkoumávala slupku... po celé rozloze do hloubky... jednoho kilometru, ale nic neobjevila. Žádnou... radiaci, žádné emise, žádné... záhadné magnetické pole. Pustina netoleruje slabé. Otestovali to se... všemi rasami. Qualiani, Vraxisové, a dokonce i syntetičtí... Anorxiani zažívají podobné symptomy. Lapání po... dechu, motání hlavy, ztrátu... vědomí a smrt. Ale na Pyrrheniany... Delviany a všechny ostatní nemá Pustina vliv. Ani na lidi... Je to divný fenomén...“

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se ustaraně. „Možná byste se měl vrátit do lodi.“ Rozhodně jsem nechtěl, aby tady se mnou zemřel císařský rádce.

„Nebojte se,“ usmál se rádce ztěžka. „Jsem tady... kvůli své práci. Císařský rozkaz zní jasně: pro slabé... jedince není ve vedení říše místo, všichni rádcové... jsou testováni třikrát ročně. Nemůžu... tvrdit, že jsem na to zvyklý. Pokaždé je to... stejně složité, jako když jsem tudy šel poprvé... ale není důvod k obavám.“

„Vaši vědci jsou jen líní hlupáci!“ ozvala se z komunikátoru mechanika. „Bez potu a výdrže není možné dospět k žádnému zjištění! V hloubce jeden a půl kilometru pod povrchem je dutina. Můj skener není dostatečně silný, aby přesně určil její rozměry, ale to místo má podle všeho aktivní ochranu. Příroda je extrémně kreativní, ale bez pomoci by něco takového vytvořit nedokázala.“

„Vaše loď a posádka jsou... naprostý poklad,“ skoro šeptal rádce. „Jaké máte štěstí! Říše vám... děkuje za zásadní informace. Prozkoumáme toto... místo do větší hloubky.“

„Pojďme na Vrchol odvahy,“ ukázal jsem na kopec. „Uvidíme, co se tam skrývá.“

Rádci jsem musel pomáhat. Precian se snažil ze všech sil, ale čím víc jsme se blížili vrcholku kopce, tím byl jeho krok vratší a pohyby zmatenější. Kryptosaurus dohlížel na perimetr Pustiny a odháněl všechny možné svědky. Proto jsem se rozhodl vyřešit problém po svém. Přes námitky hrdého Preciana jsem ho popadl pod tenkým podpaždím a aktivoval trysky, abych nás přenesl až na vrcholek. Když jsme tam přistáli, můj doprovod upadl do mdlob. Tak to jsem vážně nepotřeboval!

„Mozku, vyzvedni ho!“ nařídil jsem a aktivoval na Precianově zbroji režim podpory života. Ani jsem nestačil mrknout a *Warlock* se nám objevil nad hlavami. Kulolod' se postupně snášela níž a níž. A pak místo toho, aby dosedla na kamenný povrch, jím proletěla a klesala dál! Přímo před mýma očima se

kulolod' zpola potopila do kamene, jako by tam byl jen vzduch! S otevřenou pusou jsem stál metr od lodi. Zkusil jsem zadupat a zem pod nohama mi připadala pevná...

„Mozku, zvedni loď o dva metry, vznášej se a otevři poklop!“

Popadl jsem bezvědomého rádce a jedním skokem skočil do lodi. Přitom jsem si všiml, že kameny pod lodí se od ostatních kamenů v Pustině nijak neliší. Buď jde o nějakou hodně kvalitní kamufláž, nebo je kulolod' opravdu tím klíčem, jak říkal Mozek. Ale teď nebyl na testování jeho teorie čas. Musíme zachránit Preciana. Rozhodně jsem nechtěl, aby mně, pirátovi, na palubě lodi zemřel císařský rádce. Nikoho by ani v nejmenším nezajímaly okolnosti jeho úmrtí. Vchod se zavřel a ještě než jsem stihl dát rozkaz k odletu, ukazatel rádcova zdraví se změnil z červené na zelenou barvu. Za další okamžik zmizel úplně. Precian nabral vědomí a vypadal naprosto v pořádku. Ani mu netrvalo dlouho pochopit, co se stalo.

„Je na čase podat výpověď,“ poznamenal sarkasticky a s námahou odhodil helmu. Nemohl se hýbat. Pod očima se mu objevily tmavomodré kruhy, takže vypadal jako oškubaný krocan, který na poslední chvíli unikl smrti. Mozkově přišlo našeho hosta líto, a tak mu i bez mého rozkazu do krku aplikoval povzbuzující injekci. Precianovy oči se najednou rozzářily, tmavé kruhy zmizely a kůže nabyla zdravou modrou barvu.

„*Warlockův* trup nás izoluje od vlivu tohotohle místa,“ odhadl jsem důvod Precianova rychlého zotavení. „Mozku, vyzvedni kryptosaura. Je na čase navštívit Uldany. Kilo raqu tomu, kdo uhodne, kde se nachází vstup do základny.“

„Kapitáne, všiml jste si, jak jsme proletěli kamenem?“ strčila mechanika hlavu na můstek. „To bylo něco, že?“

„Otázku mi pokládá dvouruký had-mechanik, který spolupracuje s čtyřrukým orangutanem a měnicím se nosorožcem na palubě lodi podobné balonu,“ zareagoval jsem ironicky. „A přesto ta otázka není vůbec mimo! Ti Uldani jsou vážně jak z pohádky.“

„My jsme také Uldani,“ promluvil za zbytek posádky Mozek. „Ale nám dostupné informace nestačí na to, abychom dokázali vědecky vysvětlit, jak dokáže jeden pevný objekt projít druhým, aniž by se poškodila molekulární mřížka. Nemůže jít ani o kamufláž – už jsem analyzoval půdu.“

„S Warlockem jste na Krvavém ostrově strávili sto tisíc let. Během té doby se mnohé změnilo. Je už kryptosaurus zpátky na palubě? Skvěle. Připravte sestup. Začněme rychlostí jednoho metru za sekundu. Uvidíme, co si pro nás vesmírné víly připravily.“

Nic nás neblokovalo. *Warlockovo* proplutí Vrcholem odvahy prošlo bez povšimnutí. Všechny systémy zůstaly funkční a senzory na trupu neoznamovaly žádné tření. Mozek zaplul s lodí do poloviny objemu, několik sekund vyčkal, jako by sbíral odvalu, a pak nás potopil do kamene kompletně. Prvních sto metrů sestupu nepřineslo žádné problémy. Působilo to stejně, jako když se loď pohybuje vesmírem. Jediná nepříjemnost tkvěla v tom, že jsme byli slepí. Všechny obrazovky okolo nás ukazovaly jen kámen.

Klesali jsme v absolutním tichu, aby náhodou nějaké slovo nezakřiklo naše štěstí. Je to sice jen hra, ale adrenalin mi vzrušením ze sestupu do neznáma rychle stoupal. Když se objevilo oznámení, vylekaně jsem sebou trhl...

Splněna mise: *Lovec pokladů*.

Odměna: další úkol v pořadí.

Nová mise: *Lovec pokladů, část 2*.

Popis: vstupte do řídicího střediska základny a získejte přístup k hlavnímu procesoru.

Naše uvěznění v kamenné slupce měsíce skončilo stejně nenadále jako začalo, a doprovodilo ho rádcovo hlasité vydechnutí. Před a pod námi se v celé své kráse rozprostírala uldanská

základna. Světla zůstala přes uplynulá milénia stále zapnutá, a tak jsme si naplno užívali výhled. Z výšky vypadala základna krásně uspořádaně jako integrovaný obvod, ale čím víc jsme se přibližovali, tím nabírala původně placatá síť nepředstavitelnou hloubku. Základna se ve složitém designu vzájemně proplétala všemi směry. Vysoké věže částečně připomínaly zatrathijské lodě. Na moderní oko působily příliš nemotorně, špičatě a veskrze divně. Mozek se několikrát pokusil zmapovat možnou cestu tou architektonickou džunglí skla a leštěného kovu, ale musel to vzdát. Bylo by nemožné tím spletcem proletět.

„Sto metrů pod námi je dok. Přistaneme tam,“ rozkázal jsem, rozhodnutý konat. To nejdůležitější už jsem pochopil – řídicí středisko základny leží na opačné straně, než ze které jsme přiletěli. Hádám, že to udělali proto, aby hráč řádně ocenil práci designérů. Tuším, že se zbrojí by mi let nezabral ani tři minuty, tedy pokud ji dokážu ovládat. Protože si však nejsem jistý, že ji zvládnou tak přesně pilotovat, rozhodl jsem se nejdřív vytvořit trojrozměrnou mapu základny.

„Mozku, existuje nějaká možnost, jak prozkoumat celou základnu? Rád bych měl všechny informace, které dokážeme získat. Zvládneme-li vygenerovat mapu zobrazující i ty nejmenší detaily, bude náš další postup daleko jednodušší.“

„Kulolod' je vybavena čtyřmi průzkumnými drony. Mohou proletět okolo základny a zmapovat ji. Data pak použijeme k vytvoření trojrozměrné mapy. Mám je aktivovat?“

„Vyšli dva. Ať prolétají okolo v kruhu. Obávám se, rádce, že budete muset zůstat na palubě lodi. Místní radiace by vás zabila.“

Na Precianově tváři se objevil tak smutný výraz, že jsem ho prostě musel povzbudit:

„Kamery budou všechno přenášet do lodi, takže uvidíte to samé co já. Celou základnu prostudujeme.“

„Drony vypuštěny. Odhadovaný čas letu... Pozor! Detekován útok!“

Warlock okamžitě připravil celý svůj zbraňový arzenál, ale neobjevil se jediný cíl. Uldanská základna pod námi dál podřimovala.

„Mozku, přenes záznam kamer z dronů na obrazovku,“ nařídil jsem. Nahrávky nám však byly naprosto k ničemu. Drony se odpojily od lodě, několikrát okolo ní proletěly, aby si kalibrovaly nastavení letu vůči místnímu prostředí, poodletěly několik metrů a pak obě nahrávky zčernaly. Naštěstí byla k dispozici ještě další nahrávka z *Warlocka*. Na ní jsme oba drony spatřili. Po kalibraci se rozletěly různým směrem a skoro okamžitě proletěly silovým polem, které do té chvíle zůstávalo neviditelné. Teď však zablikalo a zmizelo, protože odvedlo svou práci. Z opačné strany základny vystřelily kanony dvě plazmové střely a po explozích nezbyla z dronů ani kovová desítka. Mozek zjistil, odkud výstřely přišly, a vyznačil všechny ostatní kanony základny. Hvízdal jsem. Takže tím se šance na průlet základnou bez ztráty kytičky snížila na nulu.

„Kapitáne, mám pro vás špatné zprávy,“ pronesla mechanika zamyšleně a dodala očividně: „Nemůžeme tam letět.“

Můj frustrovaný povzdech jí jako odpověď stačil. Vypadá to, že nás čeká boj. Pokud ho odmítneme, ztratím tím i svou odměnu.

„Přistáli jsme. Pozor! Dokovací modul vyslal žádost o spojení.“

„Přijmi ji. Nastav kryptosaura do plné bojové pohotovosti. Aktivuj roboty. Musíme se do řídicího střediska prostřílet.“

„Vy chcete bojovat proti Uldanům?“ zeptal se překvapeně rádce.

„Ne. Chystám se bojovat proti těm, kteří základnu obsadili, a podařilo se jim tu posledních sto tisíc let přežít v hibernaci. Předpokládám, že to budou ti nejlepší bojovníci, které Vraxisové mají.“